

Πρώτη Γενική Συνέλευση του Εθνικού Συναγερμού
Εκπαιδευτικού Κλάδου Π.Δ.Ε. στις 16-19 Απριλίου 1919.

(disorder)

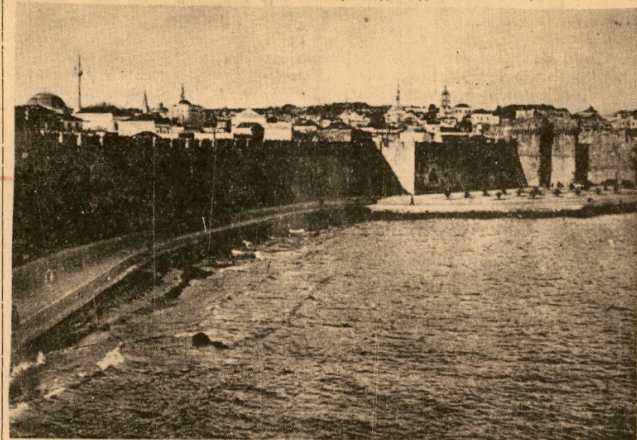
Surinamensis
ibid. vol. 2
Hobbes 1941
26 January

κω στον δε παρήχατο ή ώρα και ή επίσημη αυτη δεν επερταυει, το πληθος ανησυχει περισσοτερον γνωριζον καλωσ πειον τας δεσπολικας ως μετεχειριζοντο συνήθως αι ιταλικαι αρχαι προς μακτιωσιν παντος διασηματος, παντες γεγονότες, υποποιυτες να παρουσιάζη ότι και εις τα δωδεκανήσα υπήρχεν και Έλληνες αν την υπαρχιν κακοπιστοι, ήρνευντο παντοτε ή ημεροσθήτευν οι Έταλει. Εύτυχως όμως την δεκάτην ώραν επερταυθη η άλλεκοτες αυτη έπισκεφισ και ο Μητροπολιτης κατελθων ήρξατο να ένδειχαι την κυανέλευκεν στολήν αυτου (ήν τώρα άντικατέστησε διά στολής φερύσης τά χρώματα της ιταλικής σημαίας) φανερούσαν μετά πολλής βωηρητήτος τους αναμφισήτητους πόρους του πεινιου του και τών κυρίων σκοπόν της έκτακτου και πρωτοφανούς έκτακτου συγκέντρωσεως έλεγκηρου του Έλληνικού πληθους της πρωτευούσης.

Άφου δε επερταυθη η συγκινητική αυτη τελετή ο Μητροπολιτης Άπεσταλες ακολουθούμενες υπό των επισήμων, του κλήρου και ενός άπειρου κόσμου συγκλονιζομένου ά π έ παλμούς υπερτάτης συγκινήσεως και έκδηλούντες την συνταράσσουσαν την έλληνικατάτην ψυχήν του, ένδικην συνάδην, διά δακρύων, και μυστηριωδών παλμών, είντες εύθεποτε έγκυτλείψιν τελες υποδούλους Έταλιας καθ' όλην την μικράν περιέδον της δουλείας και είντες ύπηρξαν οι πνιόχουρι έκεινοι μοχλοι δι' άν έσειδη πάντες, χάτεπεσε και δά χαπιπέση ένταως παντός είδους ζυγος άσεν άν υπήρξεν εύτες έαρος και εξεντωτικές δια την Έλληνικήν Φυλήν, μετέθη εις τών Κυβερτην Νάων πληθαίνοντα αύθαιρει άσφυκτικώς υπό του πληθους μεταξυ του άρεϊου διακρίνοντο για μέρικα άγγονα της ιταλικής χωροφυλικής ή έπεισ σκοπεύς να διαλύση το πλθος ως φαίνεται κατάν ημετεωμένη διαδήλωσιν π. ρετίζε πελυπηλές ηκαράι νερέρους πεζούς και έφίππευς εις έλας τας έδους περί το Νάου και του Οικηματος της Μητροπόλεως.

Περταυθείσης της Άκτολείας της Β' Ανωστάσεως, ο Μητροπολιτης περιβέδλημένος την κυανέλευκεν στολήν, έξέρχεται της άρσις Πύλης και έν μέση μυστηριώσεως και ευγλωττου ταύτοχρόνως σιγής του συγκινητιμένου και συγκοκτωμένου μετά δουκελίας πλθους, άνέρχεται επί του μητροπολιτικού θρόνου εκ του ύψους του άποιου ο Έρραρχης εύτες με το πελιδνόν εκ συγκινήσεως πρόσωπέν του (τότε συνεχινείτο ή έρραχυντο τεύλαχιστον ότι συνεχινείτο από τά μεγάλα ένδικα ιδεώδη ο Άπεστα-

λες, ενώ τώρα...) και με την κυανέλευκεν στολήν του έρχιντο εις τούς δακρυόντας Έλληνες ως άγγελος κατ'έας εκ του ύψους κυανέυ εύρανεύ ίνα κατ' έντολήν του Μεγάλου της Ελλάδος Θεού διεκνηνύση εις άπασιν

Αποψις του λημένος της Ρόδου.

την άνδρωπέτητα ποία συνιστάματα και ποιοι έδένουν την έλληνικήν του πεινιου ψυχήν, ήτις εν μέσω των φοβερότερων πείσεων και συντριβών έπερούγιζεν ένδυσωιδών, φερόμένη πάντοτε άκτα, σχέτως προς την ιδεώδη και πεδητην ένδικήν άποκατάστασιν, Όλιγη λεπτα παρήλθεν και ο Μητροπολιτης έν μέσω της γενικής συγκινήσεως άπεδυναι προς τά έγκωνίως άνήλκοντα την στιγμήν ταύτην πνευματικά αυτου τίνικα τά έξης:

Άγαπητά τέκια,

Κατά το παρελθόν έτος και ρετίζω ήρας κατά την στιγμήν ταύτην, ήχημη μεθ' ήμάν το έρραρχη Όω όπως πέμψη τήν κόσμω την ειρήνην και όπως άξιώσωμεν κατά το παρόν έτος τή συνορτάσμεν μετά των άλλων έλευθέρων αδελφών ήμών.

Ο καλός μας Θεός ήκουσε την εύχήν μας. Πολλοι αδελφοί μας έπιστρεφον, περιμέριμεν δε μετ' ολίγον και τους άλλους.

Τό τηλεόλον έπαυσε τους άποισίους του μικημούς έξεχώρησε δε την θέσιν του εις την γραφίδα.

Τά μάλλον έξέχοντα πνεύματα της άθρωπότητος κώνηνται σημερονπερί την πρασίην τράπεζαν και σισκέπτονται πώς να δημιουργήσωσι δια την άνθρωπότητα ειρήνην διοική, μέλλον ήμεροτερον, φιλανθρωποτερον.

Προς τοιαύτας υπερόχους πολιτικές φυσιογνωμίας ή άνθρωπότης δεν έχει ή να άτενίξη μετά πλήρους έμπιστοσύνης και πεποιθήσεως.

Η φασική διάδοσι του Άμερικανού Προέδρου διεχώσαν ήδη τας μεγάλας γραμμάς της ερήνης ταύτης.

Τί άλλο άνωροπόλησεν άπο πέντε αιώων ή Έλληνική Φυλή; Είμη την ένδικήν της άποκατάστασιν δια της συννώσεως των διαφόρων αυτης Τμημάτων εις έν όλον συμπαγές. Και όμως τέκια μου ήγαπημένα, παρ' όλον τούτον τόνμοιον και ένισίον πόδον συμπάσης της

φυλής μας, εύρίσθαι Έλληνες λεγόμενοι, τών αριθμών 17, οίτινες έτέλμασαν τήν ηλαστογόρησιν, την έλπίσιν ταύτην του ορθόδου Έλληνικού λαού της ρόδου.

Δεν είχεν άκόμη τελείωσει τας τελευταίας του λέξεις ο Μητροπολιτης και το πλθος, εα συνκλονιζόμενον πλθον, έκρηξ εις θύρανοιλικές έκδηλώσεις του μεγάλου Έλληνικού και συναισθηματος εις τας ρόδους, άσεν έν τετοριον της ώρας οι Ιεροί θόλοι του Νάου, της ένδικής ταύτης κινθου, διέτρε διά μέσου λαοπάων και τρικυμίας εύρη το αναπολείνον εκ της καταστροφής Έλληνικόν Έθνος, να σείωνται από τους έκδηλούμενους Έλκινκόντους πόρους του πλθους και να άντηκώσι το υπό ανδρών, γυναικών και παιδιών, πολλάκις έπαναλαμθανόμενοι:

— Είμεθα Έλληνες και θέλομεν την Μάνα μας.

— Ζήτω ή Ελλάς.

— Ζήτω ή Ένωσις.

— Ζήτω το Έλληνικόν Έθνος.

— Ζήτω ο Έλκινκός κλη. Τι συνέβαινε κατά την ώραν έκείνην εντός του Νάου της Μητροπόλεως είναι άδύνατον να περινοήται και εξιστορηθή. Είναι άνάγκη να τό φαντασθή και άσεν έν συγκινήσεως να άφην την ψυχήν του να τό αισθανθή, διότι μόνον ή ψυχή μεταρροισιμένη είναι εις θέσιν να αισθανθή το μέγεθος, το ύψος και την δύναμιν του πατριωτισμού και του αισθηματος του δούλου Έλκινκος, ότεν αυτός εύρίσκη την ευκαιρίαν να έκδηλώση ειλικρινώς ταύτα.

Άκολουθός ο Μητροπολιτης έδωκεται εις την αύλην έν μέσω των διαρκών ζητωκραυγών του πλθους, το όποιον ακολουθεί τούτον έπιστρεφοντα εις την κατοικήν του.

Αυσταχώς όμως μόλις ο Μη-

«Δεν έχω κερμάιν άμφιβολία, ότι θα κατεργάζομεν ΠΑΝΗΡΗ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗΝ νέκην κατ' τών θυγάμεων του εκκρού».

ΤΣΩΡΤΣΙΑ

των Όίλελευθέρων αυτών Κυριών. Το πλθος όμως άθουμένον προς τά όπισω υπό των έντίκων καταστροφών δεν διαταί να ζητωκραυγάσιν έντόνως ύπέρ της έννώσεως μετά της Ελλάδος, άποδεικνύον τοιούτοτρόπως όποιον ήσαν οι πόσοι του και κατά πρόσωπον άκόμη των Έταλων, οίτινες δια των ύπογραφών 17 δημάρχων της δωδεκανήσου πληθύναν ή εξαπατηθέντων ένόμισην ότι έδικαιούντο να ίσχυρίζωνται ότι οι Δωδεκανήσιοι παθούσι τών ιταλικών ζυγών άντί της ένδικής των άποκατάσεως. Άλλ οι ζητωκραυγαι αύται έρεβζουσι περισσότερο τούς εύγενείς Έταλους, οίτινες επί κεφαλής έκοντες τών λοχαγών Άράταν τρέμουντα από αγανάκτησιν και μαγίαν προσπάθειαν να διαλύσωσι τά διαρκώς ζητωκραυγόντα πλθη, τά όποια παρ' όλας τας άπειλάς και τας καταρώσεις βράδεως άποσύρυνται εις τά ίδια δι' άστροπην και άδωκ άπομεικνυμένον άναγορευέσιος έντελής της διεόδου δια της οδού Μητροπόλεως.

Τοιαύτη δε υπήρχεν ή μαγία του λοχαγού κ. Άράτα, όστε δεν έδίστασε να ραπίρη σφοδρότατα έν παιδιον, το όποιον ένυπιδον του εξητωκραυγάς και αυτό ύπέρ της μεγάλης του Μητρος Ελλάδος. Το παιδιον όμως τούτο, μόλις άπεκράνησεν ο λοχαγός κατ' άπο τρία βήματα, προσκλήθη εις τινα τόκον της οδού, ήρξαε μετά πείσματος να κτυπά τόν γρόνον της μιας χειρός επί της παλάμης της άλλης και να φωνάζη ταύτο χρόνως: Ζήτω ή Ελλάς. Ζήτω ή Ένωσις.

Μετά την διάλυσιν του πλθους, έξηκολούθησε δι' έλας της ήμέρας, αυστηροτέρα ή περιφρουρήσις της Συνοικίας Μητροπόλεως, έν ή μετά μεσημέριον εις νέας δεκαεπτάς της, δημοσθένες λοιζίδης όνομαζόμενος, τομήσεως να παρσπήση εις τινα χωροφυλικα, ζυλοκοπούντα άντελάς έν μικράν παδίον, ότι δεν έπρεπε να δερη έν τόσοον μικρόν παδίον, ώδηγησιν εις την Διεύθυνσιν της Αστυνομίας, όπου εκρατήθη επί τέταρσας ο λοκλίκους άρας και όπόθεν άπελύθη, άφου προηγουμένως έξυλοκοπήθη τόσοον άπανθώπως και αγρώς, ώστε να έκπύνοται τά ούρα του, υπό του ίδιου λοχαγού Άράτα, αυστηρόν εις αυτόν έν τέλει, ότι δεν έπρεπε να είπη τι περί του ζυλοκοπήματος, εις τούς νόμους και εύγενείς του.